

forsøge paa at faa at vide, hvilke finansielle Virkninger en saadan Bestemmelse eventuelt kunde have. Ja, det er naturligvis ganske umuligt at sige det, det indrømmer jeg, for det kan gaa til Vejrs i allerhøjeste Grad. Der er ikke nogen stor Grund til at antage, at Forsvarsministre, der se paa Sagerne paa samme Maade som den nuværende højtærede Forsvarsminister, skulde være alt for knebne i saa Henseende. Er han først kommen ind paa . . . (*En Stemme*; Det er beregnet!) Ja, men denne Beregning kan ikke holde Stik. Der siges, at hvis man nøjes med saa meget, bliver Udgiften saadan, men det er der ikke noget som helst Menneske, der kan garantere for. Vi aabne Forsvarsministeren Adgang til at gaa saa langt, han skønner det rigtigt. Ganske vist har jeg nok set, at der staa i Bestemmelsen, at saadant kan ske, navnlig naar der er Fare paa Færde; men det kan ogsaa ske udenfor den Tid, hvor der er Fare paa Færde. Jeg tillader mig derfor at paa-staa, at det er meget vanskeligt at skaffe Besked om den finansielle Rækkevidde af den Ordning, der findes i den § 22, der nu er vedtagen i Landstinget, og som Folketinget skal til at stemme for.

Jeg skal blot nævne det hele Spørgsmaal om Musikkens Bibeholdelse til 1911, det er saadan et Forsøg paa at skyde Afgørelsen ud. Naa, Musikken kommer man vel nok over, hvis man ellers kommer over andre Ting. Men der er andre Ting, som findes i § 234, jeg gerne vilde tale lidt om. Der er Spørgsmaalet om, at man paa den sjælland-lolland-falsterske Øgruppe kan indkalde Mandskab af ældre Aargange end den 16de. Her staa vi igen ved noget, der aabner Adgang til et fuldstændig krigsministerielt Enevælde. Man kan ikke faa Besked, det er ikke muligt at faa at vide, hvad den Paragraf indeholder. Vil man ved „ældre“ Aargange end 16de forstaa 17de, 18de, 19de, 20de eller 30te Aargang? Hvor langt vil man gaa? Finder Forsvarsministeren ikke Grund til at gøre en Begrænsning i saa Henseende? Hvornaar blive Folk færdige med at staa i Rullen? Hvornaar slettes de efter Bestemmelsen her? Det findes der ikke noget som helst om. Og saa er der en anden Ting. Det kan være ganske generende for Folk paa den Maade ikke at kunne blive færdig med Forstærkningen. Nu ønsker jeg selvfølgelig ikke at imødegaa med den Bemærkning, at det er slet ikke Forstærkningen, det her gælder, men det er Reserven. Det er rigtigt, men

enten man saa bruger det ene eller det andet Ord: Smerterne blive de samme.

Forholdet er det, at det ikke blot er i Krigstid, at Folk kunne i høj Grad generes af en saadan Bestemmelse, idet det er ældre Personale, der kommer ind. Man har før været enig om, at man helst skulde undgaa at indkalde de ældre og saa vidt muligt tage af det yngre Mandskab. Derfor har man gjort dette dødfødte Forsøg paa at faa de 20-aarige med. Man har glemt Bestemmelsen i Loven og har saa indsat noget i Overgangsbestemmelserne derom. Nu udvider man Bestemmelsen til de 20-aarige og gaar — ja, hvor langt med Hensyn til de ældre Aargange? Der staa i Overgangsbestemmelserne, at ogsaa ældre Aargange end 16de kunne anvendes. Men her maa man huske paa, at naar man op til 18de, 19de, 20de Aargang, saa ere alle de Mennesker, der staa i Rullen, selvfølgelig Folk, der have faaet sig et selvstændigt Erhverv og derfor kunne generes i allerhøjeste Grad af saadanne Indkaldelser. De kunne jo blive indkaldte ikke alene i Krigs-, men ogsaa i Fredstid, thi disse Alarmeringsforsøg, som man jo vil have skulle holdes mindst en Gang hvert fjerde Aar, men som sikkert ville blive afholdte meget oftere, vil man jo skulle afholde med uddannet Mandskab. Er det saa Meningen, at man maa indkalde den 20de Aargang til Alarmeringsøvelser? Ja, man kan selvfølgelig gøre det med denne Lov i Haanden, det er der ikke noget som helst til Hinder for, men det er dog noget mærkeligt, at man ikke har truffet nogen Begrænsning.

Vi vide jo, at det har altid haft Betydning, at Folk faa Bevis for, at de ikke ere i Rullen længere, og vi vide, at Folk gerne ville have deres Afskedspas og have det jo før jo heller, fordi det altid kan genere dem, naar de ikke have det. Vi vide, at Værnepligtsloven af 6. Marts 1869 hjemler f. Eks. i § 51 følgende: „Den, der er overført i Forstærkningen, kan i Krigstid ikke rejse ud af Landet uden Krigsbestyrelsens Tilladelse“. Det har altsaa hidtil været gældende indtil en Tid af 16 Aar, men herefter kan det udstrækkes — hvor længe? Det vide vi ikke nogen Besked om. Dernæst staa der: „I Fredstid skal han, naar han rejser ud af Landet, melde saavel sin Afrejse som sin Tilbagekomst for vedkommende Lægdsforstander og for det Korps eller den Afdeling, hvortil han hører“. Det er altsaa noget, der gælder ogsaa i Fredstid. Hvor